

for det konservative Folkeparti de mange Henvendelser — han læste en Del af dem op — fra Laaneforeningerne: Kreditforeninger, Hypotekforeninger og Sparekasser, som er ængstelige for den Tid, der kommer, hvis man paalægger Ejendommene højere Skatter. Jeg forstaaer godt den Ængstelse fra Laaneforeningernes Side; de indser, at den Tid, vi gaar i Møde, kan blive haard for deres Medlemmer. Det er rimeligt, at en Forenings Bestyrelse har Omsorg for Medlemmerne, og at Laaneforeningerne har Omsorg for deres Skyldnere. Men jeg synes, de har grebet efter et Halmstraa her, thi her er jo ikke Tale om en Forhøjelse af Skatten. Det er en Retfærdighedshandling, der foregaar ved dette Lovforslags Gennemførelse, idet Ejendommene bliver beskattet lige, i Forhold til Jordens Godhed og Beliggenhed, og det skulde Laaneforeningerne da ikke have noget imod. Det er et Halmstraa, de har grebet efter, og hvis de ser sig ret om, vil de opdage, at de ingenting har i Haanden, medens de lader Redningsplanken flyde dem forbi og ikke ser, hvad det er, der betyder noget for Laaneforeningerne og deres Medlemmer, ikke ser, at om man kunde faa Kronen fastlagt ved det Priseniveau, vi har i Øjeblikket, da vilde meget være reddet. Det har Laaneforeningerne ikke faaet Øjet op for; maaske faar de Øjet op for det senere, men saa er det muligvis for sent.

Hovedsagen er efter min Mening, at man faar en retfærdig Beskatning: lige Skat paa lige Jord, Jord af samme Godhed og samme Beskaffenhed og Beliggenhed. Naar saa Vurderingslisterne bliver reelt og nøjagtigt affattet, saaledes at enhver Ejendomsbesidder kan gaa hen og erkyn dige sig om, hvorledes hans Jord er ansat i Forhold til andres, da vil den Misfornøjelse, som er kommet frem i den senere Tid, forsvinde som Dug for Solen, og saa vil der blive Tilfredshed med de Skatter, som skal opkræves. Folk ved jo godt, at uden Skatter kan Samfundet ikke styres. Men det gælder om, at de ligger paa et retfærdigt Grundlag, saaledes at hver giver sin Part i Forhold til de Ejendele, han har, til det fælles Styre, den fælles Gavn.

Hermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling i det Udvalg, som eventuelt vil blive nedsat.

Ole Hansen: Under Forhandlingerne i Gaar fandt det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Piper) Anledning til at fremdrage nogle Udtalelser, som jeg fremsatte her i Tinget for henimod 4 Aar siden ved Be-

handlingen af Lovforslaget om Skatter paa fast Ejendom til Staten. Adskillige af Tingets ærede Medlemmer vil vistnok erindre, at jeg den Gang stemte mod det da foreliggende Lovforslag. Jeg begrundede nærmere, hvorfor jeg mente at burde indtage dette Standpunkt, men samtidig udtalte jeg, at hvis det havde drejet sig om at gennemføre et Forsøg med det nye Skattegrundlag, som der den Gang var Tale om, og som ogsaa blev gennemført, vilde min Stilling have været anderledes. Den daværende Finansminister værgede sig imidlertid bestemt imod, at den Lov, der den Gang blev gennemført, skulde betragtes som et Forsøg. Det er da heller ikke ukendt for de Medlemmer, som den Gang deltog i Arbejdet her i Rigsdagen, at det var Tanken saa hurtigt som muligt at lade Loven om Ejendomsskatter til Staten, bygget til Dels paa Grundskyld, blive efterfulgt af en Lov om kommunale Grundskatter. Man kan vel nok sige, at et Lovforslag om kommunale Grundskatter den Gang var paa Trapperne, men jeg syntes, det vilde være urigtigt at gennemføre en Lov om kommunale Grundskatter, saa længe vi ikke havde indhøstet Erfaringer med Hensyn til Virkningerne af Skatten paa fast Ejendom til Staten efter de nye Regler. Jeg fandt dette urigtigt, og det var den væsentligste Grund til, at jeg mente ikke at kunne medvirke til, at det da foreliggende Forslag ophøjedes til Lov.

Imidlertid udviklede Forholdene sig jo saaledes, at der ikke i den første derpaa følgende Rigsdagssamling, 1922—23, fremkom noget Forslag om kommunal Grundskyld. Heller ikke i Rigsdagssamlingen 1923—24 fremkom der et saadant Forslag. Og først nu, efter at der er hengaaet henimod 4 Aar efter, at Loven om Grundskyld til Staten blev gennemført, staar vi overfor Spørgsmaalet om en Ændring af de kommunale Ejendomsskatter. Nu kan man altsaa sige, at Loven om Ejendomsskatter til Staten paa Grundlag af Grundskyld er kommet til at virke som et Forsøg, selv om Regeringen ikke i sin Tid vilde betragte Loven om Ejendomsskatter til Staten som det, den er blevet, nemlig et Forsøg, der kan tjene som Vejledning med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt vi kan gaa videre og indføre Grundskyld ogsaa til Kommunerne. Det Spørgsmaal trænger sig saa paa: Hvilke Erfaringer er der opnaaet i denne Henseende? Hvorledes har Virkningerne været, og paa hvilken Maade er det gennemførte Skattegrundlag blevet opfattet af Ejendomsbesidderne, af Skatteyderne? Her maa jeg sige, at det rigtigste Svar derpaa dog vist maa